

РЕШЕНИЕ

№ 2050

гр. София, 15.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **12972** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. Н. К., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 4 с р е щ у Национален осигурителен институт(НОИ) [населено място] за имуществени вреди в размер на 6 132,13лв. и неимуществени вреди в размер на 2 000,00лв., или общо 8 132,13 лв., ведно със законната лихва от подаване на исквата молба на 15.11.2019г.

Ищецът претендира обезщетение за настъпила имуществена вреда, изразяваща се в законната лихва за забавено плащане на пенсия за осигурителен стаж и възраст:1.Сумата в размер на 4 423,31 лв. – законната лихва за периода от 10.12.2015г. до 10.05.2019г. за забавено изплащане на сумата в размер на 26 650,54 лв., представляваща лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от м. декември 2015г. до месец май 2019г.; 2. Сумата в размер на 1 102,82 лв., равняваща се на законната лихва за периода от 10.02.2016г. до 20.08.2019г. за забавено изпълнение на парично задължение в размер на 6 232,34 лв., представляващо лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по допълнително задължително пенсионно осигуряване за месец февруари 2016г. до месец август 2019г.; 3.

Сумата в размер на 606 лева, представляваща обезщетение за недължимо платените от ищеца здравни осигуровки за периода месец януари 2016г.-месец септември 2018г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от

15.11.2019г.; 4. Обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2 000лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда.

Вредите се претендират като настъпили от незаконсъобразен акт – Разпореждане № 710326/2016г. от 27.05.2016г. на ръководителя на ТП на НОИ – С. град и Решение на директора на ТП на НОИ – С. град № 2153-21-365 от 28.11.2016г., отменени с решение по адм.д. 12601/2016г. на АССГ, потвърдено с решение №3610/13.03.2019г. по адм.д.7194/2018г. на ВАС. Моли ответникът да бъде осъден да заплати исковите суми ведно със сторените по делото разноски.

На основание чл.214, ал.1 ГПК е допуснато увеличаване в цената на иска за обезщетение в размера на законната лихва за периода от 10.12.2015г. до 10.05.2019г. за забавено изплащане на сумата в размер на 26 650,54 лв., представляваща лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от м. декември 2015г. до месец май 2019г., от 4 423,31 лева на 4 555,42 лева, като общата цена на исковата претенция за имуществени вреди е 6 264,24 лева.

В съдебно заседание, ищецът се явява лично и се представлява от адв. Б., който поддържа исковите претенции. Претендира разноски съобразно представен списък.

Ответникът НОИ е представил писмен отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове по основание и размер. В съдебно заседание се представлява от юр.к. М., която поддържа писмения отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Подробни съображения страните са изложили в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор П., който взема становище за основателност на исковите претенции.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Ищецът Л. Н. С. е подал заявление за отпускане на пенсия с вх. № 2113-21-7564 от 17.12.2015г., по което ръководителят по ПО в ТП на НОИ- С. град се произнесъл с Разпореждане № 710326/206 от 27.05.2016г., с което бил постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.69 от КСО и § 49 от ПЗР на ЗИДКСО. В постановеното разпореждане бил посочен незачетения от административния орган осигурителен стаж, положен за периода от 01.07.1987г. до 01.09.1987г. и от 12.08.1988г. до 12.09.1988г. в [фирма]- [населено място], както и незачетен осигурителен стаж, положен в АК С. - град - ЦААП за периода от 10.06.1988г. до 10.08.1988г.

С Решение на контролиращия административен орган - директора на ТП на НОИ – С. град № 2153-21-365 от 28.11.2016г., е приел че атакуваното Разпореждане № 710326/206 от 27.05.2016г. на ръководителя по ПО в ТП на НОИ- С. град е постановено при спазване на материалния закон и административно производствените правила и го потвърдил, а предявената срещу него жалба оставил без уважение.

С решение № 2566 от 17.04.2018г. по адм.дело № 12601/2016 г. на АССГ е отменено Решение на директора на ТП на НОИ – С. град № 2153-21-365 от 28.11.2016г. и преписката е върната за ново произнасяне и издаване на административен акт по подаденото от ищеца заявление.

Решението на АССГ е потвърдено с решение №3610/13.03.0219г. по адм.д.7194/2018г. на ВАС. Спорът е бил за наличието на общ осигурителен стаж на ищеца от 27 години, като към датата на заявлението за отпускане на пенсия – 17.12.2015г. е безспорно установено, че общият сбор от осигурелния стаж е 26 години, 10 месеца и 12 дни.

Видно от мотивите на съдебните актове, съдът е приел като спорен за претендираното от ищеца право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, периодът от 10.06.1988г. до 10.08.1988г. съобразно представеното УП-3 на [фирма], което неправилно не било зачетено от административния орган. Ето защо, съдът намира за неотнормено възражението на ответника, че ищецът представяйки нередовен осигурителен документ от [фирма] [населено място] е мотивирал издаването на оспорения АА.

С Разпореждане №[ЕГН] от 19.04.2019г. на ТП на НОИ [населено място] на ищеца е отпусната пенсия в размер на 609,17 лева, считано от 06.12.2015г. С разпореждането на основание §53, ал.2 от ПЗР на ЗИД КСО, според което пенсиите, отпуснати с начална дата 31.12.2015г., в която процентът по чл.70, ал.1 КСО достига 1,5, какъвто е и настоящия случай, се преизчисляват ежегодно от 01.07. всяка календарна година, следваща годината на отпускането на пенсията със съответния процент по чл.70, ал.1 КСО. На това основание е преизчислен размерът на пенсията на ищеца за всяка следваща година, както следва: считано от 01.07.2016г. - 625,01 лв.; считано от 01.07.2017г. - 639, 28 лева; считано от 01.07.2018г. - 664,24 лева. С платежно нареждане от 10.05.2019г. на ищеца по банков път е изплатена сумата от 26 650,54 лева.

Във връзка със заявление от ищеца с вх.№2194-21-168-1/19.01.2016г. за прехвърляне на средства от индивидуалната му партия в универсален пенсионен фонд във фонд“Пенсии“, съответно във фонд „Пенсии за лица по чл.69“ на ДОО пенсията на ищеца е преизчислена с Разпореждане от 02.08.2019г. на основание §51 от ПЗР на ЗИДКСО. Считано от 01.02.2016г. е определен размер на пенсията – 746,73 лева. Със същото разпореждане е преизчислено и увеличаването размера на пенсията, както следва: считано от 01.07.2016г. на 766,14 лева; от 01.07.2017г. - 784,31 лева.; от 01.07.2018 г. - 814,24 лева; от 01.07.2019г. - 860,65 лева. С платежно по банков път на ищеца е изплатена на 20.08.2019 г. сумата от 6 232,34 лв.

От ищеца са представени платежни документи за заплатени от него в периода от 01.01.2016г. - 31.09.2018г. здравно осигурителни вноски в общ размер на 606,00 лева.

Не е спорно между страните, че преводът на пенсиите се извършва в първите 3 работни дни от започване на изплащането на пенсиите в пощенските станции, а именно от 7-мо до 9-то число на месеца вкл., когато тези дни са работни, видно от чл.70, ал.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж.

За доказване на неимуществените вреди бяха разпитани свидетелите А. И. и Д. Д.. Те заявиха, че познават ищеца, който след отказа да му бъде отпусната пенсия се почувствал депресиран, несигурен, затворил се в себе си, още по-вече че не работел и нямал доходи, което го подтискало, тъй като се налагало да взема пари назаем от приятели.

Представено е заверено копие от Рецептурна книжка на хронично болния, на името на ищеца, заверена на 30.09.2011г., със заболяване – хипертония. Със заверка от 07.01.2019г. е отразени и заболяване от стенокардия. Рецептурните книжки удостоверяват изписаните на ищеца лекарства във връзка със заболяванията му, датиращи отпреди исковия период.

По делото е назначена, изслушана и приета ССЧЕ по задачи, възложени от ищеца. Вещото лице дава заключение за размера на законните лихви върху определената пенсия, помесечно, за периода от 10.12.2015г. до 10.05.2019г. , чийто размер възлиза на 4 555,42 лева. Размерът на законните лихви върху сумите, като разлика между увеличената пенсия със сумите от втори пенсионен стълб и основната пенсия по

първи пенсионен стълб, за периода от 10.02.2016г. до 20.08.2019г. е 1 102,82 лева.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Регламентираната отговорност е специален вид отговорност за непозволено увреждане на граждани и юридически лица от дейността на администрацията.

Предвид претенцията за законна лихва, като причинена имуществена вреда следва да се посочи, че според чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, когато в закон или указ е предвиден специален ред на обезщетяване, този закон не се прилага. Тази разпоредба обаче, е неприложима към настоящия случай, тъй като в КСО липсва законова разпоредба, при която административния орган да изплати лихва за забавено плащане на парично задължение в хипотеза, като процесната. Следователно, тъй като законната лихва за забавено плащане на процесното паричното задължение не подлежи на присъждане в рамките на административното производство, за ищеца не съществува друг правен способ да претендира същата, освен по исков ред.

Разпоредбата на чл. 205 от АПК сочи като ответник по иска за обезщетение юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е НОИ, с оглед разпоредбите на чл. 33, ал. 2 от КСО и чл. 2 от Правилника за организацията и дейността на НОИ, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 от АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. В този смисъл предявената от ищеца искова претенция се явява допустима, доколкото няма спор, че Решение на директора на ТП на НОИ – С. град № 2153-21-365 от 28.11.2016г. и потвърденото с него Разпореждане № 710326/2016г. от 27.05.2016г. на ръководителя на ТП на НОИ – С. град са отменени с решение по адм.д. 12601/2016г. на АССГ, потвърдено с решение №3610/13.03.2019г. по адм.д.7194/2018г. на ВАС.

Предвид гореизложеното исковата претенция се явява процесуално допустима.

Разгледани по същество, предявените обективно съединени искове се явяват частично основателни, по следните съображения:

1. Относно искът за обезщетение вследствие настъпила имуществена вреда, изразяваща се в законната лихва за забавено плащане на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 4 555,42 лв. – законната лихва за периода от 10.12.2015г. до 10.05.2019г. за забавено изплащане на сумата в размер на 26 650,54 лв., представляваща лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от м. декември 2015г. до месец май 2019г., съдът приема следното:

За да възникне правото на иск за обезщетение задължително е необходимо наличието на няколко, кумулативно определени предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, като незаконосъобразният акт, действието или бездействието да са при или по повод изпълнението на административна дейност; причинена вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния

акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени (претърпени загуби или са пропуснати ползи) или неимуществени (претърпени болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време), които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Тук под вредоносен резултат (вреда) следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Т. е. причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване наличието на всички предпоставки се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение, съобразно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК за разпределение на доказателствената тежест, каквито указания са изрично дадени на същия от съда.

По делото няма спор, че ищецът е провел съдебно производство по отмяна на индивидуалния административен акт, от който твърди, че търпи вреди. Както бе посочено по-горе разпореждането, с което му е отказано отпускане на пенсия, както и потвърждаващото го решение на по-горестоящия адм. орган са отменени с влязло в сила съдебно решение. Т. е. налице е първият елемент от фактическия състав на иска за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Касае се за противоправно поведение от страна на ответника, изразяващо се в издаването на незаконосъобразен акт.

Следва да се посочи, че в настоящия казус не се касае за лихва върху обезщетение за вреди, която се дължи от момента на отмяната на административния акт, а за самото обезщетение, което в конкретния случай представлява законната лихва по чл. 86 ЗЗД. Както е казал ВАС в свое решение №8435 от 21.06.2018г. по адм.д. 5887/2017г., III о., постановено по сходен казус, „при всяка забава в плащане на парично задължение, включително и при забавено плащане на публични държавни вземания, се дължи законната лихва върху главницата, считано от датата на изискуемостта на основното вземане“. Чл. 86 ЗЗД е диспозитивна правна норма със задължителна долна граница и съдържа императивно гарантиран минимум за обезщетяване при неизпълнение на парично задължение, особено както е в случая, произтичащо от сигурно и гарантирано вземане. Също така, в теорията и практиката се приема, че вредите по чл. 86 ЗЗД не подлежат на нарочно доказване (Решение №13025 от 26.10.2018г. по адм.д. №5415/2018г., III о., ВАС).

Няма съмнение и спор, че в случая от издаването на обсъждания противоправен акт, за ищеца е настъпила претендираната имуществена вреда (нереализирано сигурно увеличение на имуществото), изразяваща се в законната лихва за забавеното плащане на паричното задължение. Вредата е в размер на законната лихва, която се изчислява от деня на забавата до датата на окончателното издължаване. Т.е. налице е и втората

предпоставка от фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 по ЗОДОВ.

Налице е и третата изискуема от закона предпоставка - пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата за лицето вреда, доколкото ищецът не би претърпял посочената вреда, ако при осъществяване на своята административна дейност административният орган бе съобразил материалния и процесуалния закон.

Вредата (в размер на законната лихва), следва да се изчисли от деня на забавата до датата на окончателното издължаване. В тази връзка е необходимо да се съобрази следното: Националният закон установява датата, от която се отпускат пенсиите и добавките към тях (чл. 94, ал. 1 КСО), но не установява ред за заплащане на обезщетение за забавено плащане, компесаторни или обезщетителни лихви върху тези плащания за периода от датата на тяхното отпускане до издаване на разпореждането, въз основа на което те се отпускат. Според чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на НОИ, като длъжностното лице по пенсионното осигуряване се произнася в четиримесечен срок от подаването на заявлението. Следователно, задължението за изплащане на конкретната парична сума за пенсия възниква след постановяване на разпореждането по чл. 98, ал. 1 от КСО, защото с неговото издаване пенсията се определя по основание и размер, т. е. тя става ликвидна и изискуема. Казано с други думи, обстоятелството, че с разпореждането се определя правото на пенсия и нейния размер за предхождащ период не означава, че това парично задължение е станало ликвидно и изискуемо към датата на подаване на заявлението или датата на придобиване на това право (правото на пенсия). При това положение настоящият съдебен състав приема, че ответникът по иска изпада в забава след издаване на незаконосъобразното Разпореждане № 710326/206 от 27.05.2016г. на Ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ – С., като във връзка с чл.70, ал.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, денят на забавата е 10.06.2016г., а не 10.12.2015г., както претендира ищеца.

Вещото лице дава заключение за размера на законните лихви върху определената пенсия с Разпореждане № [ЕГН] от 19.04.2019г. на ТП на НОИ помесечно, за периода от 10.12.2015г. до 10.05.2019г., чийто размер е 4 555,42 лева.

При това положение, след като съдът приема, че ответникът е в забава от 10.06.2016г., то тази претенция спрямо ответника следва да се уважи частично, като на база изводите по-горе, следва да се присъди обезщетение за имуществените вреди в размер на 3 365,59 лева, представляващи законната лихва по чл. 86 от ЗЗД за периода от 10.06.2016г. до 10.05.2019г. - датата, на която е извършено плащането на отпуснатата впоследствие пенсия. Върху главницата следва да се присъди и законната лихва, считано от завеждане на иска. В останалата част до 4 555,42 лв. искът като

неоснователен и недоказан ще следва да бъде отхвърлен.

2. Относно претенцията за обезщетение за настъпила имуществена вреда в размер на 1 102,82 лв., равняваща се на законната лихва за периода от 10.02.2016г. до 20.08.2019г. за забавено изпълнение на парично задължение в размер на 6 232,34 лв., представляващо лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по допълнително задължително пенсионно осигуряване за месец февруари 2016г. до месец август 2019г.

Съгласно § 51 от ПЗР на ЗИД КСО (в сила от 15.08.2015 г. - ДВ, бр. 61 от 2015 г.) , ал.1, „ Лицата, на които е отпусната пенсия от държавното обществено осигуряване с начална дата до 31 декември 2015 г. и с намален индивидуален коефициент съгласно отменената ал. 3 на чл. 127, могат да поискат преизчисляването ѝ, ако в срок до 31 декември 2016 г. изберат да прехвърлят средствата от индивидуалните си партии в универсален пенсионен фонд във фонд "Пенсии" на държавното обществено осигуряване. Натрупаните средства в индивидуалната партия на осигуреното лице се превеждат от съответния универсален пенсионен фонд във фонд "Пенсии", съответно във фонд "Пенсии за лицата по чл. 69" на държавното обществено осигуряване, в тримесечен срок от датата на избора. В този случай пенсията се преизчислява от първо число на месеца, следващ този, през който е направен изборът. Осигурителните вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване след преизчисляването на пенсията се превеждат във фонд "Пенсии".

На основание цитираната разпоредба, ищецът своевременно е подал заявление с вх.№2194-21-168-1/19.01.2016г. за прехвърляне на средства от индивидуалната му партия в универсален пенсионен фонд във фонд "Пенсии", съответно във фонд „Пенсии за лица по чл.69“ на ДОО. Поради това, че вследствие на отменения административен акт не е отпусната пенсия на ищеца, то не е било възможно своевременното преизчисляване на същата с добавката от втория пенсионен стълб. Пенсията на ищеца е преизчислена едва с Разпореждане от 02.08.2019г. на посоченото основание, като размерът на допълнителната пенсия за осигурителен стаж и възраст е както следва: считано от 01.02.2016г. - 137,56 лв., от 01.07.2017г. - 144,49 лв., от 01.07.2018г. - 150 лв., от 01.07.2019г. - 158,55лв. Заплащането на дължимите суми след преизчисляване на пенсията е постъпило по сметка на ищеца на 20.08.2019 г., поради което и тъй като тези добавки се изплащат заедно с пенсията за съответния месец, за ищеца е възникнало право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Както бе посочено по-горе, съдът приема, че ответникът е в забава за изплащане на пенсията от 10.06.2016г., то тази претенция спрямо ответника следва да се уважи частично, като на база изводите по-горе, следва да се присъди обезщетение за имуществените вреди в размер на 912,78 лв. представляващи законната лихва по чл. 86 от ЗЗД за периода от 10.06.2016г. до 20.08.2019г. Върху главницата следва да се присъди и законната лихва, считано от завеждане на иска. В останалата част до 1 102,82 лв. искът като неоснователен и недоказан ще следва да бъде отхвърлен.

3. Относно претенцията за обезщетение в размер на платените здравни осигуровки в размер на 606 лева за периода от м.01.2016г. до м.09.2018г.,

съдът приема същата за неоснователна.

Не е спорно, че ищецът ги е внасял от свое име на собствено основание. Въпрос на собствено решение (в случая на отговорна гражданска позиция) е дали лицето, след като не полага труд – да се осигурява или не здравно, следователно- относно платените ЗО за периода, като вреди, съдът ги намира за опосредени от собственото решение на ищеца да ги внесе и да не рискува да е здравно неосигурено лице, поради което този иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

От друга страна, действително здравното осигуряване, респективно придобиването на здравно осигурителни права, включително поемането на определени разходи от НЗОК, е свързано с отпускането на пенсия, доколкото пенсионерите са здравно-осигурени лица за сметка на държавния бюджет. Заплащането обаче на здравно-осигурителни вноски от лицето за времето, в което не е налице отпуснатата пенсия не може да се приеме за претърпяна вреда, доколкото след отпускането на пенсията, което е със задна дата, тези вноски се явяват платени без основание и подлежат на възстановяване по съответния ред, уреден в ДОПК. В този смисъл е приложима разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, съгласно която когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага.

4. Съдът намира за основателна претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени през исковия период и изразяващи се в накърнено лично достойнство, стрес, депресия, безсъние, несигурност по отношение на доходи.

Безспорно доказано по делото е, че в резултат на тези отменени административни актове, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на неимуществени блага – засягане на психическото и емоционалното му състояние, довело до болки и страдания, изразяващи се в стрес, депресия, и то за продължителен период от време – повече от три години. В тази връзка изцяло се кредитират показанията на разпитаните по делото, имащи преки впечатления свидетели, като достоверни, последователни и непротиворечиви. Т. е. налице са първите две предпоставки от фактическия състав за възникване отговорността на ответника. Безспорно описаното психическо състояние съвпада като период от време с издаването на обжалваните от ищеца административни актове и водените съдебни производства, с оглед на което съдът намира, че е налице и третата задължителна предпоставка, за да възникне правото на обезщетение, а именно наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните административни актове и настъпилите неимуществени вреди. Болките и страданията на ищеца в посочения период са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове, които са и причинили отрицателни изживявания, психическо напрежение и чувство за обида и несправедливост.

Предвид горното, претенцията за обезщетяване на неимуществени вреди се явява доказана по основание. По отношение на претендирания размер, съдът съобрази следното: Съгласно чл. 52 от ЗЗД при неимуществените вреди съдът определя обезщетение по справедливост. Справедливостта е субективен критерий и няма дефиниция, която да очертава рамките за

адекватно обезщетение. За да бъде справедливо едно обезщетение, то следва да компенсира, доколкото е възможно причинените вреди. В случая за ищецът се установи, че е претърпял стрес, изпитал е разочарование и обида, като това е повлияло на общото му състояние. Предвид горното и като съобрази периода, през който ищецът е търпял неимуществени вреди, съдът намира, че справедливото и адекватно обезщетение с оглед причинените вреди, е в размер на 1 500 лв. Последното следва да се присъди, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба (15.11.2019г.) до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до претендирания размер от 2 000 лв. следва да се отхвърли.

При този изход на делото, съдът счита за основателно своевременно направеното искане от ищеца за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски. Съгласно представените по делото доказателства и представеният от ищеца списък по чл. 80 от ГПК, същите са в размер на 1 320 лв., от които 10 лв. държавна такса, 350лв. възнаграждение за вещо лице и 960 лв. адвокатско възнаграждение с данни, че същото е внесено.

Предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ възнаграждението за в. л. и внесената държавна такса следва да се присъдят в пълен размер – общо 360 лв., а адвокатското възнаграждение, съобразно уважената част от иска – (претендирани 8 264,24 лв., а присъдени 5 778,37 лв.), следва да бъде присъдено в размер на 671 лева, което не е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и е към минималния размер, посочен в чл.8, ал.1, т.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следователно ответникът следва да заплати на ищеца съдебно-деловодни разноски общо в размер на 1 031лв.

Претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователна. В производството по ЗОДОВ до изменението му специалният закон не съдържа възможност за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за ответника. Разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и 3 от ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на чл. 78, ал. 8 от ГПК, и чл. 143, ал. 4 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска, както и при прекратяване на производството поради оттегляне иска, означава, че такова не се дължи. Доколкото специалната разпоредба на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ е приета след завеждане на исковата молба, същата не следва да намери приложение съобразно § 2 от ПЗР на ЗИД ЗОДОВ (ДВ, бр. 93/2019 г.). С оглед на гореизложеното и на основание чл. 203 и сл. АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛЕН ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ – С. да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 4, на основание чл.1 ЗОДОВ обезщетение за настъпили имуществени вреди, причинени от отменени по съдебен ред като незаконосъобразни Разпореждане № 710326/2016г. от 27.05.2016г. на ръководителя на ТП на

НОИ – С. град и Решение на директора на ТП на НОИ – С. град № 2153-21-365 от 28.11.2016г., изразяваща се в законната лихва за забавено плащане на пенсия за осигурителен стаж и възраст:1.Сумата в размер на 3 365,59 лв. – законната лихва за периода от 10.06.2016г. до 10.05.2019г. за забавено изплащане на сумата в размер на 26 650,54 лв., представляваща лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от м. декември 2015г. до месец май 2019г.; 2. Сумата в размер на 912,78 лв., равняваща се на законната лихва за периода от 10.06.2016г. до 20.08.2019г. за забавено изпълнение на парично задължение в размер на 6 232,34 лв., представляващо лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по допълнително задължително пенсионно осигуряване за месец февруари 2016г. до месец август 2019г.; и Обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 500лв., ведно със законната лихва върху главниците от подаване на исковата молба в съда на 15.11.2019г. до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявените икове за имуществени и неимуществени вреди в частта им над 5 778,37 лева до 8264,24 лева като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛЕН ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ – С. да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 4, съдебно-деловодни разноски в размер на 1 031, 00 (хиляда тридесет и един)лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: